

Și tu Poți avea o Credință Vie

©1999, 2000, 2002 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*

Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Versiunea Nouă King James (© 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notată altfel. Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autor: David Treybig. Scriitori contributory: Noel Hornor, Camilo Reyes, Randy Stiver

Recenzenți Editoriali : Scott Ashley, John Bald, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Burk McNair, John Ross Schroeder, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională* [United Church of God, *An International Association*]

Introducere

„...Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”

Lumea noastră trăiește o criză de credință. Puțini oameni au încredere în viitor. Mulți nu au încredere că le va supraviețui căsătoria, că conducătorii politici vor servi onorabil țara lor sau că educația îi va pregăti suficient pentru încercările ce le stau în față. Întâmpinați de greutățile vieții de fiecare zi, multor oameni simplu le lipsește încrederea că va fi un viitor mai bun.

Într-o lume epuizată, discordantă și deconectată, sentimente ca „Bogatul devine mai bogat și săracul mai sărac” și „Nimic nu iese niciodată bine” ne înceteșează mintea.

În același timp oamenii văd valorile și promisiunile Bibliei ca fiind critice și arhaice. Concepția populară este să accepte și să valideze toate opiniile indiferent ce sunt. Dar aceiași oameni nu-și dau seama că o asemenea apropiere produce inevitabil dubiu, care subminează credința. Noi putem nega existența lui Dumnezeu, dar, din cauza materialismului, umanismului și al relativismului moral al lumii înconjurătoare, ne convingem pe noi înșine că Dumnezeu nu este amestecat în afacerile omenirii. Noi privim printr-o prismă care îl lasă pe Dumnezeu în afara cadrului.

Chiar și pentru Creștinii practicanți religia este adesea superficială. Multora le lipsește o cunoștință de bază a învățăturilor din Biblie sau a credințelor denominației lor. Foarte mulți au ajuns să creadă că fiecare aspect al vieții este o chestiune de alegere personală, și nimic nu contează dincolo de simțămintele lor. În loc să depindă de Dumnezeu pentru a-și rezolva problemele, ei au încredere numai în ei înșiși.

Necredincioși religioși

Sondatorul opiniei publice George Barna a comentat în Creștinismul Americii: „Sunt foarte încrezător că vei fi de acord că Americanii sunt un popor religios. Personal, sunt mai puțin convins că noi suntem cu adevărat un popor Creștin, indiferent de cum ne percepem pe noi înșine” (George Barna, *Indexul indicatorilor spirituali conducători* [The Index of Leading Spiritual Indicators], 1996, p. XVI).

Confirmarea superficialității credinței se poate găsi în faptul că, deși 90 la sută dintre Americani zic că se roagă, mulți sunt nesiguri dacă rugăciunile lor au vreo însemnătate (*Raportul Religios Național și Internațional* [National & International Religion Report], 17 mai, 1993). „Ceea ce am observat în ultima parte a secolului douăzeci creșterea secularizării unui popor descris de sine însuși ca religios,” a comentat sondatorul.

Ajută bisericele ca să rezolve această problemă? Rezultatul unei supravegheri a 11,122 oameni reprezentând șase denominații creștine a indicat că bisericele nu-și fac datoria când vine vorba de a inspira credință membrilor lor. Numai o treime

dintre adulții întrebați au răspuns că ei au o relație cu Dumnezeu, care le-a transformat viața, și sunt dedicați serviciului aproapelui lor (*Ce maturizează credința?* [What makes faith mature?], Eugene Roehlkepartain, *Secolul Creștin* [Christian Century], 9 mai, 1990, pp. 496-499).

Dacă Statele Unite, considerate de cineva ca fiind cea mai religioasă națiune profesând creștinismul, are asemenea probleme, ce ne spune aceasta despre restul lumii? Lipsa de credință – o încredere vie, activă în relația cu Dumnezeu – este o problemă vastă, afectând fiecare națiune și virtual fiecare individ.

Când vine vorba de credință, încurajează sau acceptă Dumnezeu o diversitate de concepții? Este adevărat, cum cred mulți, că sunt mai multe căi care duc la Dumnezeu?

Isus Hristos ne-a îndreptat într-o singură direcție: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl” (Ioan 4:23). Închinăciunea noastră la Dumnezeu trebuie să fie o reflectare a *adevărului*. Deși închinăciunea implică simțăminte și emoții, Dumnezeu se așteaptă ca noi să înțelegem *cum* și *dece* ne închinăm Lui. Numai prin înțelegerea acestor concepții putem noi să dezvoltăm credința sigură, de nezdruncinat de care se vorbește în Biblie.

O problemă perpetuă

Generațiile vin și trec, dar problemele cronice persistă. Lipsa de credință a fost cu noi pentru un timp îndelungat. Cu două mii de ani în urmă Isus Hristos a spus o parabolă care a ilustrat nevoia noastră de a avea și a practica credința vie. El a descris o văduvă care avea dificultate în obținerea dreptății. Totuși ea a perseverat în căutarea dreptății, și eventual judecătorul a hotărât să o ajute numai pentru că se istovise de pledările ei continue (Luca 18:1-5).

Isus a folosit exemplul acesta din viața de toate zilele ca să illustreze promisiunea lui Dumnezeu pentru oamenii cu credință: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, cari strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând” (versurile 7-8).

Deși Isus ne asigură că Dumnezeu ne va răspunde rugăciunilor noastre, ai tu credința că îți va răspunde la ale tale?

Înțelegând și trăind conform instrucțiunilor lui Dumnezeu vom inspira credința în Dumnezeu și în promisiunile Lui. Credința ne ajută să facem sens în lumea noastră plină de confuzie și probleme. Ne dă încrederea de care avem nevoie să mergem înainte cu viețile noastre.

Când Hristos a sfârșit parabola aceasta, El a pus o întrebare cu implicații profunde pentru noi toți: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (versul 8).

Credința este tot prea rară astăzi, dar noi putem s-o dezvoltăm dacă înțelegem cheile pentru credință. Continuă să citești ca să afli mai mult despre cum să ai credință vie.

Ce este credința?

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd” (Evrei 11:1)

Vezi multă credință în lumea din jurul tău? Noi trăim într-o societate seculară care este virtual lipsită de credință. Deoarece cei mai mulți oameni nu citesc Biblia, ei nu cunosc prea multe despre Dumnezeu.

Mulți nici nu sunt siguri că există un Dumnezeu. Alții, deși cred în El, nu știu ce fel de Dumnezeu este El. Această situație nu trebuie să ne surprindă. După toate, este imposibil pentru oameni să aibă o credință vie într-un Dumnezeu pe care nu-L cunosc.

Dar despre tine? Te-ai gândit la ea – știi – ce poate și ce va face Dumnezeu pentru tine?

Dumnezeul Bibliei ne spune că putem ajunge să-L cunoaștem și să ne formăm o relație cu El. Noi putem cunoaște ce a plănuit El pentru noi în viața aceasta și în viitor. Noi putem fi asigurați că El ne vrea numai binele. Cuvântul Lui ne spune: „...evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are *făgăduința vieții de acum și a celei viitoare*” (1 Timotei 4:8).

Nu numai că noi putem să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, dar – mult mai mult – noi putem învăța să *credem* în Dumnezeu.

Este o diferență enormă. Multă lume crede în Dumnezeu. Ei presupun că există. Dar Dumnezeu nu este suficient de real pentru ei, și această lipsă de realitate afectează ce gândesc și ce fac.

Să crezi în Dumnezeu, pe de o parte, este să ai încredere că Dumnezeu va face *pentru noi tot ceea ce a promis El că va face*. El se așteaptă ca noi să acționăm pe această credință. El cere ca noi să avem credință vie în existența, puterea și promisiunile Lui.

Credința nu este un ingredient magic. Totuși, conduce la o atitudine încrezătoare în Dumnezeu. Credința ne motivează mințile la asigurarea puterii și dorinței lui Dumnezeu de a acționa în viețile noastre. Credința devine mai mult decât o convingere mintală pe măsură ce crește într-o dedicare, nu numai de a avea încredere în prezența lui Dumnezeu în viețile noastre, dar și a-I face voia. Noi putem să fim asigurați că voia lui Dumnezeu nu include comportare ușuratică sau nereproductivă – numai „cuvioșia [care] este profitabilă pentru toate lucrurile.”

Cuvântul lui Dumnezeu elaborează asupra credinței vii. Ne asigură că „cei neprihăniți vor trăi prin credință” și „noi umblăm prin credință, nu prin vedere” atunci când ne pocăim și începem să trăim o viață dedicată, cucernică, ghidată de Mântuitorul nostru (Romani 1:17; 2 Corinteni 5:7). Lumea care trăiește prin credință ca urmași ai lui Hristos și membri ai Bisericii lui Dumnezeu, sunt „credincioși” în El (Faptele Apostolilor 5:14; 1 Timotei 4:12).

Cuvântul lui Dumnezeu are un motiv bun ca să-i cheme *credincioși*.

În Noul Testament cuvântul grecesc pentru *credință* și, în practic fiecare ocazie, este la fel cu cuvântul pentru *convingere* (vezi „Ce înseamnă credința,” pagina 6). Deși traducătorii au ales dacă „credință” sau „încredere” este potrivit bazat pe înțelegerea lor al fiecărui pasaj, înțelesul este de obicei cu mult mai larg decât fiecare cuvânt luat separat.

Ce înseamnă credința

Multă lume crede că „credința,” fie ca sentiment sau ca o colecție de idei, reprezintă convingerile cuiva. Deși amândouă aceste concepții conțin elemente de credință, definiția întregă este cu mult mai largă. Cuvântul grec tradus „credință” cel mai des, este *pistis*, care înseamnă „convingere fermă” sau „o convingere bazată pe ascultare.” Notează definiția dintr-un dicționar Biblic foarte respectat:

Elementele principale în „credință” în relația cu Dumnezeu invizibil, spre deosebire de „credință” în om, sunt scoase în evidență în special prin folosirea substantivului și a verbului corespunzător, *pisteuo*, și ele sunt: (1) o convingere fermă, producând recunoaștere completă a revelației și adevărului lui Dumnezeu,

(2) o capitulare completă în El, Ioan 1:12, (3) o comportare inspirată de o asemenea capitulare, 2 Corinteni 5:7. Li se dă precădere unuia sau altuia dintre aceste elemente în funcție de context” (*Dicționarul Expositor Complet al Cuvintelor Vechiului și Noului Testament al lui Vine* [Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words, 1985, „Credința” [Faith]).

Credința este o atitudine, o convingere și o comportare bazată pe o relație corectă cu Dumnezeu. Nu este statică, ea crește în tărie și profunzime pe măsură ce noi nutrim acea relație cu Creatorul nostru în cursul vieții noastre.

Definind credința

Chiar și în limbajul modern, a avea încredere în cineva, în ceva sau în vreo cauză, este să ai încredere, credință, în acea persoană, lucru sau mișcare – să crezi că este adevărată, dreaptă și demnă de suportul și considerația unuia. În același fel, a avea credință, cum este definit de Biblie, este să ai încredere completă în cineva (Dumnezeu), să crezi și să acționezi asupra adevărului Cuvântului Său (Biblia) și să trăiești pentru cel mai mare dintre motive: mântuirea celor care cred în venirea Împărăției lui Dumnezeu (Marcu 1:14:15).

Credința înseamnă încredere. Dar să nu facem greșeala secolelor, gândind că dacă noi credem în Dumnezeu – că El există – deci avem credință. Mulți au această idee greșită. Ei zic că cred în Dumnezeu, deci, ei se gândesc că au credință.

Să ai încredere în Dumnezeu este numai începutul credinței. Dar crezând în Dumnezeu nu implică în mod necesar convingerea sau comiterea în Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl. Credința în Dumnezeu este profitabilă, dar incompletă. După cum a notat Apostolul Iacov „Voi credeți că Dumnezeu este unul, și bine faceți; dar și

dracii cred ...și se înfioară” (Iacov 2:19). Noi trebuie să trecem dincolo de nivelul de credință exprimat de draci.

Dacă vrem să ne îmbunătățim viețile, modelul nostru de credință trebuie să fie Isus Hristos. Viața Lui a fost un model perfect de credință. În cursul anilor Săi omenești Isus a arătat o credință vie, perfectă și a motivat pe alții nu numai să creadă în Dumnezeu, dar să meargă un pas mai departe *crezând ce spune El*.

Când Isus a aflat că Lazăr murise, El a spus surorii lui Lazăr, Marta, „Fratele tău va învia” (Ioan 11:23). Ea a recunoscut aceasta, și a zis „știu,... că va învia la înviere, în ziua de apoi” (versul 24).

Răspunsul Martei a arătat nu numai că ea a crezut în Isus, dar a crezut și ceea ce a spus El. Credința ei a fost mai mult decât o acceptare academică a existenței lui Dumnezeu. Ea a crezut promisiunea lui Dumnezeii să învieze morții.

Isus i-a răspuns: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (versurile 25-26). După ce Marta și-a confirmat credința din nou, Isus a răspuns chemându-i fratele ei, „Lazăre, vino afară!” (versurile 27-44).

Viața Martei este un exemplu minunat de credință vie – de felul de credință cerut pentru mântuire. Credința vie, activă, este încrederea că Dumnezeu poate și va interveni în viețile noastre. Noi putem avea acest fel de credință. Noi putem de asemenea crede în Dumnezeu! Dacă o facem, El va interveni și în viețile noastre.

Credință adevărată, puternică, activă, vie, în Dumnezeul Biblie este greu de imaginat în societatea noastră cinică, seculară. Dar este posibil și se întâmplă. Acea credință, împreună cu binecuvântările pe care Dumnezeu ni le aduce când o aplicăm, este la dispoziția celor ce cred în El cu adevărat.

Credința este dovada

„Capitolul Credinței” al Bibliei definește credința astfel: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare [convingere, realitate, dovadă] despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Credința este asigurarea noastră a existenței lucrurilor ce nu se pot vedea.

Restul Evrei 11 identifică oameni reali care cu mult timp în urmă au trăit exemple de credință. Ei au crezut în Dumnezeu, chiar și până la punctul de a muri, convinși că Dumnezeu avea să-i scape sau să-i învieze la viața veșnică în Împărăția Sa. Ei au crezut. Credința le-a dat încrederea să continue.

Dar credința nu este gândire dorințe deșarte, un sentiment că totul are să fie bine. Credința este o convingere profundă că Dumnezeu are grija noastră și că întotdeauna va acționa cu cele mai bune interese ale noastre la inimă.

Fiecare dintre noi poate avea acest fel de credință. În fapt, trebuie s-o avem dacă dorim să-L onorăm și să-l iubim pe Dumnezeu pentru că „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută” (versul 6).

Capitolele precedente descriu două aspecte ale credinței. Primul noi trebuie să credem că Dumnezeu există. El este singura a-tot-prea-cucernică și prea atotputernică Ființă – ceva ce noi putem înțelege prin minunăția creației fizice pe care o vedem în jurul nostru (Romani 1:20). Deci noi trebuie să credem că Dumnezeu îi va răsplăti pe cei care umili, supuși, îl caută pe El.

Dece multora le lipsește credința

Multă lume nu are credința descrisă în Biblie pentru că ei nu cred și nu practică ce a spus Isus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Mulți nici nu pot enumera Cele Zece Porunci. Unii presupun că Isus a trăit Poruncile pentru noi astfel ca noi să nu mai trebuiască să le trăim. Alții cred că nu contează ceea ce facem atâta timp cât avem sentimente de dragoste pentru fiecare din jurul nostru.

Mulți oameni se agață de concepția greșită despre mesajul lui Isus, Evanghelia Sa. Mântuitorul nostru, care a venit să propovăduiască „evanghelia împărăției lui Dumnezeu,” ne îndeamnă „pocăiți-vă, și credeți Evanghelia” (Marcu 1:14-15). Totuși mulți nu au înțeles niciodată evanghelia adevărată pe care a învățat-o Isus. O înțelegere greșită produce o credință greșită.

Deoarece credința cere o căutare continuă a lui Dumnezeu (Evrei 11:6), noi trebuie să ne bazăm credința pe o înțelegere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu. (Dacă dorești să cunoști mai mult despre adevărul mesajului pe care l-a predicat Isus, cere copia gratuită a broșurii *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom].

Schimbându-ne viețile pentru a ne supune lui Dumnezeu – ceea ce Biblia numește *pocăință* – este bazată pe convingerea că El va interveni în viețile noastre și până la urmă ne va acorda viața veșnică. Credința, care include înțelegere și acțiune, este cerută pentru mântuire. După toate, Dumnezeu nu-i va acorda viață veșnică cuiva care nu crede și nu I se supune Lui. O asemenea persoană va aduce numai mizerie asupra lui și a altora pentru eternitate. Lipsa de credință este lipsă de speranță.

Credința include umilință

Să ai credință înseamnă să înțelegi că Dumnezeu este mare și noi prin comparație suntem foarte, foarte neînsemnați. Aceasta este tipul de umilință care este o comoditate foarte rară în lumea noastră modernă plină de mândrie. Să ajungi să crezi că Dumnezeu este atotputernic și că noi avem nevoie disperată de ajutorul Lui este realmente confortabil.

Grecii din antichitate au crezut – au avut credința – că lumea se sprijinea pe umerii lui Atlas, unul dintre zeii lor. Dacă noi refuzăm să avem credință vie în Dumnezeu prin a nu ne supune voinței Lui, noi încercăm atunci să fim Atlașii noștri încercând să ținem lumile noastre personale pe umerii noștri proprii într-o acțiune epuizantă și inutilă. Acea cale, până la urmă conduce la mizerie și frustrare pentru că, pe cont propriu, noi nu știm cum să trăim vieți fericite și productive sau să găsim calea vieții veșnice (Ieremia 10:23; Proverbele 14:12).

Având credință, pe de altă parte, înseamnă să cunoști cu convingere absolută că același Dumnezeu care ne ține planeta în orbită dorește de asemenea să ne ghideze lumea noastră personală. Această credință vie ne dă liniște sufletească, încredere și speranță într-un viitor strălucitor și veșnic.

Credința, lucrarea și harul

Spunând simplu „Eu cred” nu este suficient fără să faci schimbările concomitente de modificare a vieții. Recunoscând existența lui Dumnezeu nu produce în mod magic o relație corectă cu El. După cum s-a notat deja, Isus ne poruncește să ne pocăim (Marcu 1:15). (Pentru o înțelegere mai bună a procesului de

pocăire, cere copia gratuită a broșurii *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life].

Pocăința nu ia loc spontan. Cere efort și determinare. Credința vie trebuie să fie nutrită, hrănită și crescută spiritual. Isus ne-a prevenit împotriva pericolului credinței false – credință care este imatură și incompletă: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci *cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri*” (Matei 7 :21). Dar ce este cu declarația lui Pavel, „căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi, ci este darul lui Dumnezeu”? (Efeseni 2:8). A propovăduit Pavel o credință care nu a cerut nevoia de supunere?

Nu, deloc. Acest pasaj ne arată că harul lui Dumnezeu – favoarea Lui nemeritată către noi – este un dar. Este pur și simplu greșit să presupui că, pentru că harul este un dar, nici o acțiune – lucrările bune demonstrând o inimă pocăită și credința în acțiune – nu este necesară (Iacov 2:14-26). Adevărul este că mântuirea noastră vine prin darul lui Dumnezeu al harului și credinței, pe care Dumnezeu ne ajută să le dezvoltăm în cursul întregii noastre vieți. Noi trebuie să avem o credință vie, nu una goală, inactivă.

Biblia ne spune că mântuirea este prin harul lui Dumnezeu și nu este câștigată prin lucrări bune „ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:9). Dar noi suntem mântuiți de har *prin credință* (versul 8). Pericolul pe care îl întâmpinăm este că credința noastră se va stinge dacă noi neglijăm mântuirea noastră prin a nu trăi o viață de supunere lui Dumnezeu (Evrei 2:1-3). De asta este de ce Apostolul Pavel a scris „...ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Corinteni 9:27).

Prin ele însele, lucrările nu ne câștigă salvarea. Dar cartea lui Iacov ne spune clar că credința, dacă nu este însoțită de lucrări, este moartă -- absolut fără nici un folos (Iacov 2:17, 20, 26; vezi de asemenea „Cartea lui Iacov: O scrisoare de paie?”).

Ca un prezbiter credincios în Biserică și frate vitreg al lui Isus Hristos, el a scris: „de aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele . Fiți *împlinitori* ai Cuvântului, nu numai *ascultători*” (Iacov 1:21-22). Și el adaugă, „...dar cine va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (versul 25).

Adevărata, credință vie, cere mult mai mult decât cuvinte. Cere comitere și dovada acelei comiteri. Iacov întreabă această întrebare retorică, „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte?” (Iacov 2:14). El arată că numai cuvinte sunt fără folos dacă cineva are nevoie de mâncare și haine (versurile 15-17). Iacov a citat exemplul credinciosului Avraam că credința lui „prin fapte credința a ajuns desăvârșită” (versul 21-22).

Credința noastră trăiește când noi răspundem cu supunere dragostei lui Hristos prin observarea poruncilor Lui (Ioan 14:12-15). Noi nu suntem mântuiți de har prin credință inactivă.

Cartea lui Iacov: O „scrisoare de paie”?

Martin Luther, fondatorul Reformării Protestante, s-a referit la cartea lui Iacov ca la o „scrisoare de paie.” Frustrat de conducători religioși care pretindeau că această carte le sprijină ideile lor greșite că lumea poate să-și cumpere salvarea prin daruri bănești la biserică, Luther a murmurat fraza lui nechibzuită. Absorbit în discuție, el a trecut dincolo de o înțelegere potrivită a Scripturilor și a eliminat declarația lui Iacov că lucrările sunt dovezi necesare ale credinței.

Multă lume astăzi aplică eronat cuvintele lui Luther, fără să înțeleagă circumstanțele din spatele lor. Viața lui Martin Luther a fost una de dedicare și comportare castă. Dar cuvintele și argumentele lui zeloase sunt uneori luate în afara contextului lor istoric ca să scuze stiluri de viață nedisciplinate.

Isus Hristos se așteaptă la acțiuni – lucrări – din partea noastră. „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția

cerurilor, ci *cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri*” (Matei 7 :21).

În același timp, Isus este de asemenea descris ca milosul Mare Preot al nostru (Evrei 2:17). Lucrările și harul merg împreună. Iacov, fratele vitreg mai tânăr al lui Isus, a scris scrisoarea lui în armonie cu învățăturile și instrucțiunile lui Isus. El nu numai că a scris despre lucrări (Iacov 2:14-26), dar s-a adresat și harului (Iacov 4:6) și naturii „milostive și compasionate” a lui Isus.

Biblia este consecventă și clară în învățăturile sale că mântuirea este un dar dela Dumnezeu. Dar, chiar dacă este un dar, ceva ce noi nu putem câștiga, noi suntem de așteptat să ne supunem lui Dumnezeu dacă urmăm să primim acel dar.

Pavel a scris, „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință,” și noi „am fost zidiți în Isus Hristos pentru faptele bune...” (Efeseni 2:8). Iacov a însumat acest concept simplu și concis spunându-ne „credința fără fapte este zadarnică” (Iacov 2:20).

Credința vie între cei fără credință

După ce Isus Hristos a înviat, Toma, discipolul Lui a zis că el nu a crezut că Isus s-a reîntors la viață dacă nu a văzut semnele cuielor din mâini și picioare și să pipăie rana suliței din coasta Sa. El a vrut dovadă vizibilă, tangibilă că Isus fusese înviat. Hristos l-a asigurat pe Toma, producând acele dovezi tangibile, că Dumnezeu și planul Său de salvare erau reale și l-a încurajat să creadă (Ioan 20:24-29).

Noi îl cunoaștem pe acest apostol prin porecla lui Toma Necredinciosul. Deși el îl văzuse pe Hristos făcând minuni, el încă avea dubii în adâncul inimii sale. Deși ceilalți apostoli i-au relatat despre întâlnirea față-n față cu Hristos cel înviat, el a refuzat să accepte declarațiile lor. În ciuda dovezilor relatate lui, el nu a crezut că dascălul său s-a ridicat din mormânt cum spusese El că avea să facă. Vom fi noi ca Toma, neîncredători în mărturia atâtor martori oculari demni de încredere ai învierii și minunilor lui Isus? Vom crede noi și vom avea încredere în Dumnezeu și promisiunile Sale? Trist, dar credința vie adesea scapă înțelegerii noastre și dubiul ne vine prea ușor (Iacov 1:6-8).

Lumea în care trăim pare determinată să submineze credința. Sistemul de educație, distracțiile de masă și ziarele sunt coplesitor de seculare și subminează principiile religioase și Biblia. De a lungul generațiilor noi am gravitat spre

materialism excluzându-L pe Dumnezeu. Totul – știința, filozofia, istoria – s-au redus la fenomene fizice. Rezultatul este previzibil și evident. Puțin știu la ce se așteaptă Dumnezeu din parte noastră. Mai puțini încă, au încredere în El pentru direcție sau că este prezent în viețile lor. Nu este credință vie, nici speranță spirituală pentru noi, copiii noștri și nepoți?

Deși dezvoltarea credinței vii într-o epocă de dubiu și materialism este dificilă, Biblia promite că unii vor avea acest articol prețios când Isus se va întoarce (Apocalipsa 14:12). Pentru că ceva este greu de obținut, nu înseamnă că este imposibil, în special cu Dumnezeu. Credința vie este posibilă și în apropierea noastră. Spune Pavel: „El care nu a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci :L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32).

Dumnezeu ne-a dat Biblia ca să ne dea exemplu și învățătură prin exemplul altora (Romani 15:4; 1 Corinteni 10:6; 2 Timotei 3:16). Studiind experiența lor, noi putem vedea exemple din viața reală a credinței în acțiune.

În capitolul următor vom considera viețile oamenilor și femeilor care, cu ajutorul și încurajarea lui Dumnezeu, și-au dezvoltat credință vie.

Exemple de Credință Vie

*„Și aceste lucruri s-au întâmplat, ca să ne slujească nouă drept pilde...”
(1 Corinteni 10:6).*

Noi suntem fascinați de istorisirile altor oameni. Oamenilor le place să audă reacțiile altor oameni la provocări și nenorociri. Aceasta este evident când notăm enorma atracție a istorisirilor din ziare și revistele inspiraționale. Când aflăm cum au reușit alți oameni, suntem încurajați că și noi putem triumfa la fel.

Pentru că Dumnezeu a inspirat Scripturile astfel ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16-17), noi trebuie să studiem în mod regulat Cuvântul Lui, Biblia. Nici o altă carte nu are o asemenea aprobare divină. Scripturile conțin multe istorii de succes scrise pentru beneficiul nostru. Biblia este o înregistrare a unor oameni care au întâmpinat provocări și dificultăți. Chiar dacă ei au trăit cu mult timp în urmă, istorisirile lor sunt păstrate ca un exemplu atemporal pentru noi.

Scriind bisericii din Corint în primul secol, Apostolul Pavel le-a amintit corintienilor de evenimentele importante din istoria Israelului cu 1500 de ani mai înainte (1 Corinteni 10:1-10). El a scris, „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor” (versul 11).

Exemplele la care s-a referit Pavel nu sunt relatări vechi privitor la lucruri irelevante. Ele sunt autentice. Biblia nu-și lustruiește eroii sau să-și dezinfecțeze păcătoșii. Este o istorie a unor oameni reali, cu experiențe reale, bune, rele, de orice fel. Deși timpul și circumstanțele au fost diferite, acești oameni au trebuit să facă față cu slăbiciuni, temeri, speranțe și dorințe asemănătoare cu cele pe care noi le întâmpinăm în cursul vieții noastre.

Să examinăm câteva dintre exemplele pozitive ale Bibliei care să ne încurajeze.

Exemplul lui Avraam și al Sarei

După ce Abel, Enoh și Noa își trăiseră viețile lor în credință (Evrei 11:4-7), Dumnezeu a chemat pe un om numit Avram (pe care El l-a renumit Avraam; Genesa 17:5). Viața lui Avram, împreună cu cea a nevestei lui, Serai (renumită Sara; versul

15), merită atenția noastră pentru că el a fost „tatăl tuturor care cred” (Romani 4:11). Scripturile recunosc Sara ca un exemplu remarcabil pentru neveste (1 Petre 3:6). Evreii 11, uneori numit „capitolul credinței,” îi onorează pe amândoi ca oameni cu credință.

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, cari erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:8-10).

Într-o relatare anterioară privitoare la Avram, notăm supunerea lui. Când Dumnezeu i-a cerut să se mute afară din țara sa nativă într-o țară necunoscută „Avram a plecat cum îi spusese Domnul” (Genesa 12:4).

Una dintre trăsăturile remarcabile ale lui Avram a fost credința lui fermă în promisiunile lui Dumnezeu. Deși Avram a fost fără copii, când Dumnezeu i-a spus că avea să fie tatăl unui moștenitor și descendenții lui vor fi atât de numeroși ca stelele de pe cer, „Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Genesa 15:6).

Sara de asemenea a dat un exemplu de credință. „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise” (Evrei 11:11).

Care a fost rezultatul credinței lui Avraam și a Sarei? Chiar dacă ei au fost bătrâni, cu Sara trecută de vârsta purtării copilului (Genesa 18:11), „Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise. Sara a rămas însărcinată, și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu” (Genesa 21:1-2).

Avraam și Sara au întâmpinat multe greutăți. Uneori credința lor a șovăit. Temător pentru viața lui, Avraam a făcut de două ori declarații false, pretinzând că Sara a fost sora lui (în fapt Sara i-a fost soră vitregă), în loc de nevasta sa (Genesa 12:13; 20:1-3). Când Sara a auzit că urma să aibă un copil, a râs la ideea că cineva de vârsta ei urma să dea naștere (Genesa 18:9:12).

Avraam și Sara nu au fost perfecți, dar viețile lor sunt exemple strălucitoare ale oamenilor cu credință și încredere în promisiunile lui Dumnezeu. Ei au încercat să facă ce le-a cerut Dumnezeu, și cu încredere L-au așteptat să-și îndeplinească promisiunea. Pentru că au trăit și au murit cu convingerile lor, „Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeu lor” (Evrei 11:13-16).

Când se pare că Dumnezeu nu aude sau nu răspunde

Puține atitudini sunt mai descurajante și distructive pentru credință ca noțiunea că Dumnezeu nu ascultă rugăciunile noastre, că nu le răspunde sau că nu îi pasă. Este ușor să ajungi la o asemenea concluzie când Dumnezeu nu răspunde când și cum vrem noi.

Apostolul Pavel a fost un om care ar fi putut să conchidă că Dumnezeu nu-i ascultă pe oameni. În definitiv, el L-a rugat fierbinte pe Dumnezeu ca să intervină pentru el într-o încercare cronică. Dar Dumnezeu a refuzat să îndeplinească cererea lui Pavel.

A însemnat aceasta că lui Pavel i-a lipsit credința?

Încercarea dureroasă a lui Pavel

Notează acontul lui Pavel al acestei încercări: „...Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia” (2 Corinteni 12:7-8).

Ce a fost această încercare, acest „sol al lui Satan” care l-a chinuit pe Pavel? Comentarii în scrierile lui Pavel sugerează că ar fi putut să fie ceva cu ochii lui.

Membrilor Bisericii din Galatia, Pavel le-a scris: „Dimpotrivă, știți că, în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată. Și, n-ați arătat nici dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă, m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuși Hristos Isus. Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu putință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat”(Galateni 4:13-15). Scriind despre boala sa, Pavel a zis că unii dintre membrii de acolo i-ar fi dat până și ochii lor proprii dacă i-ar fi fost de ajutor.

La sfârșitul scrisorii lui pentru Galateni el scrie: „Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăși mâna mea” (Galateni 6:11).

Poate că Pavel a trebuit să scrie cu litere așa de mari pentru că a fost singurul fel în care a putut să vadă literele pe care le scrisese.

Câțiva ani mai târziu el scrie Corintenilor că l-a cerut lui Dumnezeu de trei ori ca să aibă această „țepușă din carne” scoasă. Noi nu trebuie să citim în aceasta că Pavel numai a

menționat simplu problema în rugăciune lui Dumnezeu. Implicația este că el a rugat pe Dumnezeu cu fervoare ca să-l scape din această încercare, fără îndoială cu post și rugăciune din inimă (2 Corinteni 11:27). El a vrut această opreliște scoasă astfel ca el să poată continua să răspândească Evanghelia eficient și să poată avea grijă de congregațiile pe care le ridicase Dumnezeu prin el.

Dumnezeu îi răspunde lui Pavel

Pavel ar fi putut să conchidă că Dumnezeu nu i-a auzit rugăciunile. Dar nu acesta a fost cazul. Dumnezeu simplu i-a dat un alt răspuns: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9).

Dacă Dumnezeu i-a vorbit aceste cuvinte direct lui Pavel sau Pavel a ajuns treptat la această înțelegere a voinței lui Dumnezeu nu este clar din formularea grecească. Ce este clar este că Pavel a ajuns la o înțelegere spirituală mai profundă care i-a împuternicit credința și devotamentul.

Pavel a ajuns să vadă că meritul aparținea lui Dumnezeu și lui Isus Hristos în loc de el însuși și că slăbiciunea lui îl trăgea mai aproape de sursa aceea de putere și tărie. „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos: căci când sunt slab, atunci sunt tare” (versurile 9-10).

Experiența lui Pavel este o lecție spirituală importantă pentru noi. Uneori răspunsul lui Dumnezeu pentru noi este „nu” sau „nu încă.” Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca trupurile noastre să dureze o veșnicie. El ne-a lăsat o existență de

aproximativ 70 de ani (Psalm 90:10). El este cu mult mai interesat dacă noi dezvoltăm un caracter drept și o relație de încredere cu El, care ar putea dura pentru eternitate. El vrea ca să ne învieze în viața veșnică cu trupuri spirituale, glorioase și nemuritoare nesupuse la slăbiciune, boală și moarte” (1 Corinteni 15:40-44, 50-54).

Între timp, Pavel a înțeles că Dumnezeu în dragostea Lui nu ne va lăsa nici odată să cădem în încercări mai mari decât putem îndura. „Dumnezeu care este credincios” a scris Pavel, „nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13). Uneori acel „mijloc de a ieși” este simpla determinare de a îndura încercarea „de a o putea răbda.”

Supunerea voinței lui Dumnezeu

Pavel nu a fost singurul care a aflat că credința vie, încrezătoare, statornică, este cu mult mai importantă decât sănătatea fizică și longevitatea. Chiar Isus, știind că avea să sufere o moarte crudă în numai puține ore, s-a rugat, „Tată, dacă este cu putință, depărtează dela Mine paharul acesta” (Matei 29:39). Lui Isus i-a plăcut viața și a vrut să trăiască tot atât de mult ca oricare dintre noi. Dar El a recunoscut un scop mai mare pentru această viață fizică: „...Totuși, facă-se nu voia Mea, ci voia Ta” (Luca 22:42).

Isus Hristos, exemplul perfect de credință, a știut că voința lui Dumnezeu era mai importantă ca voința Lui.

Dumnezeu știe pe lungă durată ce este cel mai bine pentru noi, chiar dacă aceasta este în conflict cu cerințele și dorințele noastre pe termen scurt. Cum ne spune Petre, „aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). Pavel ne spune că „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6). Pentru că Dumnezeu lucrează cu noi dintr-o perspectivă mai largă ca să clădească credință și caracter, El nu răspunde întotdeauna rugăciunilor noastre în modul în care dorim noi.

Unii au fost salvați alții nu

Capitolul credinței ne spune că uneori, „femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați.” Dar „unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți munciți...Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:35-40).

Dumnezeu nu ne răspunde întotdeauna la rugăciuni pentru satisfacția noastră imediată și să ne salveze instantaneu din încercări. Dar El întotdeauna face cum este cel mai bine pentru noi.

Exemplul Regelui David

Sute de ani mai târziu, un alt om a sosit pe scenă. Multe s-au scris despre David și ca om tânăr și mai târziu ca rege al Israelului. În general viața lui a exemplificat credința vie în Dumnezeu.

Ca tânăr întâmpinând pe uriașul Goliat, David a avut încredere că „Domnul, care m-a izbăvit din ghiara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistin” (1 Samuel 17:37). Ca adult, Dumnezeu l-a numit un „om după inima Mea, care va împlini toate voiele Mele” (Faptele Apostolilor 13:22).

Ca și David, fiecare dintre noi trebuie să întâmpinăm Goliații, leii și urșii noștri – provocările și încercările noastre care ne pot copleși. Întocmai cum Dumnezeu l-a protejat și l-a salvat pe David, tot așa ne putem bucura și noi de protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu cu siguranță că are puterea să intervină pentru noi dacă noi Îi facem voia și avem încredere și credință în El. Dumnezeu nu se schimbă (Maleahi 3:5; Evrei 13:8), așa că să avem încredere în credința noastră în puterea Lui de a ne ajuta.

Trei flăcăi evrei și un cuptor încins

Probabil că ai citit despre Șadrac, Meșac și Abed-Nego (Daniel 3). Acești trei oameni tineri și-au pus viețile în primejdie când au ales să nu se închine înaintea chipului de aur al Regelui Nebucadnețar. Făcând-o ar fi fost o violare a Poruncii a Doua (Exodul 20:4-6). Refuzând să se închine chipului a însemnat de asemenea că ei vor fi aruncați de vii în cuptorul aprins al regelui.

Notează răspunsul lor inspirat la ultima lor ocazie de a se închina chipului și de a-și salva viețile lor: „O, Nebucadnețar, noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat” (Daniel 3:16-18).

În loc să violeze angajamentul lor de a se supune lui Dumnezeu, ei și-au pus viețile în mâinile Lui. Ei nu au știut dacă Dumnezeu avea să intervină să le salveze viețile sau nu. Dar ei au știut că Dumnezeu ar fi putut, dar nu au știut dacă El ar fi făcut-o. Indiferent de rezultat, credința lor vie i-a determinat să-L pună pe Dumnezeu mai întâi – un principiu pe care l-a subliniat și Isus în timpul serviciului Său pe pământ (Matei 6:33).

Ca un exemplu al puterii Sale, Dumnezeu a intervenit să le cruțe viețile. Deși El a permis ca ei să fie legați și aruncați în cuptor, căldura focului nu i-a afectat de loc (Daniel 3:25-27). Ei au ieșit afară din cuptor nevătămați.

Deși poate că încercările noastre nu sunt atât de severe, ele par la fel de dificile în timp ce le întâmpinăm noi. Exemplul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego ne reamintește că Dumnezeu poate interveni în viețile celor care au încredere în El (Psalm 37:4-7; 118:6-8; Proverbe 3:5-6).

Meditând asupra acestor exemple

Un principiu de credință în exemplele precedente este supunerea. Credința cucernică inevitabil conduce la fapte. De aceea citim în Iacov că credința fără fapte este moartă (Iacov 2:14:26). Credința vie vine dela a face ceea ce Dumnezeu zice că

este bun și drept și a fi voitor să accepți orice rezultate ce s-ar putea să rezulte din acțiunile noastre.

Exemplele și mărturiile pe care le citim în Evrei 11 ne arată că noi Îl putem crede pe Dumnezeu. El nu minte (Tit 1:2), și, ca Tatăl nostru, iubitor, El se delectează în a se îngriji de noi. „Ori ce ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se dela Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui” (Iacov 1:17-18).

Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos au făcut promisiuni omenirii despre dragostea, protecția și loialitatea Lor (Psalm 33:4; 37:28; 97:10; Proverbe 2:8; 2 Tesaloniceni 3:3). Aceste promisiuni sunt sigure.

Unii ar mai conchide că aceste exemple în Evreii 11 nu sunt aplicabile persoanelor obișnuite. Ei pot să presupună greșit că acești indivizi erau atât de puternici spiritual încât credința a fost un lucru ușor pentru ei. Realitatea este că trebuie să clădim credința în timp.

Inițial credința noastră vine prin Duhul lui Dumnezeu. Credința este un fruct al Sfântului Duh (Gălățeni 5:22) care Dumnezeu ni-L dă când noi ne pocăim și suntem botezați (Faptele Apostolilor 2:38). (Pentru mai multă informație pentru aceste subiecte cere broșurile noastre gratuite *Care este destinul tău?* [What is your destiny?]) și *Drumul spre Viața veșnică* [The Road to Eternal Life]. Dumnezeu începe procesul de împăcare a noastră cu El însuși prin a ne chema (Ioan 6:44) și a ne conduce la pocăire (Romani 2:4).

Credința pe care Dumnezeu ne-o dă la botez, totuși, trebuie hrănită și dezvoltată. Noi suntem avertizați împotriva neglijării mântuirii noastre (Evrei 2:3) și a înăbuși Duhul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 5:19). Dumnezeu se așteaptă ca noi să avem credință, și faptele noastre (eforturile să facem voința lui Dumnezeu) arată că noi o avem (Iacov 2:20). Noi avem răspunderea de a vedea că credința noastră crește (2 Petru 3:18).

Dumnezeu de asemenea joacă un rol în *dezvoltarea* credinței noastre. Noi nu putem să creăm credință și s-o facem să crească cu totul pe contul nostru. De aceasta Biblia ne spune că noi trebuie să avem „credința în Hristos” (Galateni 2:16; Filipeni 3:9). Așa cum am notat în capitolul anterior, credința în Dumnezeu înseamnă mai mult decât simpla recunoaștere a existenței Lui. Credința este o relație cu Dumnezeu care se aprofundează și se maturizează cu timpul.

Mai multe exemple de credință vie

Alte câteva, mai puțin cunoscute figuri biblice au demonstrat credința în Dumnezeu. Exemplul lor este de asemenea inspirator și arată că Dumnezeu nu arată parțialitate (Faptele Apostolilor 10:34). Noi toții, indiferent de circumstanțele noastre, putem dezvolta credința vie.

Matei 8 conține două exemple excelente de credință. Primul, un lepros a fost vindecat după ce i-a spus lui Isus, „Doamne, dacă vrei poți să mă curățești” (Matei 8:2-3).

Într-un alt caz, Hristos s-a oferit să meargă în casa unui ofițer roman și să-i vindece servitorul. Credința ofițerului în puterea de vindecare a lui Hristos a fost atât de mare că el a știut că Isus nu a trebuit să fie prezent fizic pentru ca servitorul să fie vindecat. „Doamne”, a răspuns sutașul, „nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu; ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit” a zis el lui Isus (versul 8).

Credința centurionului l-a impresionat atâta pe Isus încât El a zis, „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare...” „Du-te, și făcă-ți-se după credința ta” (versurile 10-13). Robul ofițerului s-a făcut bine imediat.

Într-un alt exemplu, o femeie care avea o „scurgere de sânge” de doisprezece ani s-a apropiat de Isus ca să ceară o vindecare (Matei 9:20). Ea a crezut că tot ce avea nevoie a fost să atingă hainele lui Isus. Isus a răspuns spunând: „Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a tămăduit” (Matei 9:22). Această femeie, de asemenea a fost vindecată.

Încă un alt exemplu de credință s-a întâmplat când doi orbi au venit la Isus pentru vindecare. El i-a întrebat, „Credeti că pot face lucrul acesta?” Ei au răspuns; „Da, Doamne!” Isus atunci s-a atins de ochii lor și a zis, : „Făcă-se după credința voastră” (Matei 9:28-30).

După cum am văzut, multe exemple de credință din timpul vieții lui Hristos au avut de a face cu vindecarea. Chiar și în societatea noastră seculară în care Dumnezeu este adesea ne observat, chestiunile de viață și de moarte ne atrag atenția. Deși noi putem căuta cel mai bun serviciu medical, viețile noastre sunt în ultimă instanță în mâinile lui Dumnezeu. După cum a zis Apostolul Pavel, ... în El avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele Apostolilor 17:28).

Deși Creștinii sunt sfătuiți să cheme pe prezbiterii Bisericii când se îmbolnăvesc (Iacov 5:14-15), ei sunt de asemenea sfătuiți să caute ajutor și sfat medical. Nu este nimic rău să cauți ajutor profesional când suntem bolnavi. Luca, camaradul de călătorie al lui Pavel și autorul Evangheliei lui Luca și a cărții Faptele Apostolilor, este numit „doctorul prea iubit” (Coloseni 4:14).

Însuși Isus a recunoscut nevoia pentru doctori când este să avem grijă de sănătatea noastră (Matei 9:12). În exemplul citat mai sus al femeii care a avut o sângerare care a fost vindecată când a atins roba lui Isus, Luca adaugă amănuntul că ea „își cheltuise toată averea cu doftorii, fără s-o fi putut vindea vreunul” (Luca 8:43). Isus nu a reținut vindecarea sau nu a condamnat-o pentru că se dusesse la doctori, dimpotrivă a lăudat-o pentru credința ei.

Deși învierea este o promisiune biblică sigură, noi trebuie să ne reamintim că această viață este temporară și nimeni nu poate scăpa morții (1 Corinteni 15:22; Evrei 9:27). În comparație, credința noastră are o semnificație veșnică. De aceea Pavel a zis, „...pentru că umblăm prin credință nu prin vedere” (2 Corinteni 5:7) și „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Romani 1:17; Galateni 3:11; Evrei 10 :38).

La sfârșitul capitolului credinței, Evrei 11, aflăm că și noi, de asemenea, vom fi părtași la viitorul promis acestor exemple remarcabile de credință: „Toți aceștia măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi (versurile 39-40). Noi putem împărtăși faptul de a fi făcuți „desăvârșiți” cu acești oameni de credință remarcabilă. În capitolul următor vom vedea cum este aceasta posibil.

Dușmanii credinței

Te-ai minunat vre-odată de ce nu vedem mai multă dovadă de credință? Biblia recunoaște mai multe tendințe care subminează credința. Ele includ:

- *Grija.* Isus ne atrage atenția, „...nu vă îngrijorați...căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 6:25-33).
- *Frica.* În timp ce erau pe o barcă în mijlocul furtunii, discipolii l-au trezit pe Isus și L-au rugat ca să-i salveze de la înec. El a răspuns, „De ce vă este frică puțin credincioșilor?” Atunci El a certat marea și ea imediat s-a calmat (Matei 8:23-26).
- *Îndoiala.* Petru a văzut pe Isus umblând pe apa Mării Galileii și a întrebat dacă ar putea și el să facă la fel. Isus l-a invitat să I se alăture, și Petre, de asemenea, a început să umble pe apă. „Dar când a văzut că vântul era tare, s-a temut” și a început să se scufunde (Matei 14:30). Hristos „a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (versul 31).
- *Raționamentul omenesc fără înțelegere spirituală.* Isus i-a avertizat pe discipolii Lui, „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saduceilor” (Matei 16:6). El i-a făcut atenți contra învățăturilor conducătorilor religioși care apăreau pe dinafară corecți (versul 12) dar le lipsea înțelegerea spirituală. Pentru că discipolii n-au înțeles acest principiu spiritual, raționamentul lor nu le-a fost de nici un ajutor (versurile 7-12).

Crescând în credință

„Cel neprihănit va trăi în credință” (Romani 1:17; Galateni 3:11; Evrei 10:38)

În capitolele precedente am văzut definiția Biblică a credinței. Noi am considerat exemple de credință în acțiune în poporul lui Dumnezeu. Am aflat că trebuie să avem credință ca să primim darul lui Dumnezeu al mântuirii. În lumea noastră necredincioasă (Luca 18:8), cum putem noi să ne dezvoltăm credință vie, activă?

Să nu fii descurajat dacă crezi că-ți lipsește credința. Uneori cei care profesează credință în Dumnezeu sunt rușinați profund când se întâmplă o criză și ei descoperă că credința lor este slabă. Aceasta ți s-ar fi putut întâmpla și ție. Dar nu dispera. Biblia ne arată că chiar și oamenii și femeile cu credință puternică s-au luptat uneori cu provocări care le puneau la încercare credința.

Biblia ne arată suferința lor în timp ce se luptau cu încercările lor. Acești oameni și femei au crescut în credință prin calvarul încercărilor și – câte odată – prin dări înapoi și eșecuri.

Exemplul lui Ieremia

Proorocul Ieremia a fost exact un asemenea om. El a fost unul dintre oamenii menționați în capitolul credinței care a suferit „lanțuri și închisoare” (Evrei 11:36; compară cu Ieremia 37:15-16). Prințătorii lui Ieremia, nu numai că l-au pus în închisoare, dar l-au scoborât într-un donjon – se pare că o cisternă abandonată – plină adânc cu noroi (Ieremia 38:6). Aceasta a fost a treia dată, și cea mai severă, că Ieremia fusese pus în închisoare. Situația lui a fost atât de teribilă încât aproape că a murit (versul 10).

Încarcerarea nemeritată a lui Ieremia a fost culminarea unei perioade lungi de abuz pe care el l-a suferit din mâinile propriului său popor. Dumnezeu îl chemase să proorocească și să avertizeze pe poporul lui Iuda că, din cauza păcatelor lor, împărăția lor avea să cadă pradă invadatorilor străini. În loc să se pocăiască și să dea atenție avertismentelor lui Dumnezeu, poporul s-a ațâțat împotriva lui și l-au urât. Ei au încercat să-l asasineze (Ieremia 11:19, 21). Ei l-au acuzat de trădare, l-au arestat; l-au adus în fața împăratului și l-au încarcerat.

În fața unei opoziții așa de hotărâte, Ieremia s-a luptat spiritual. El nu voise să proorocească de loc (Ieremia 1:4-8). El și-a exprimat presimțirile și în fond l-a acuzat pe Dumnezeu că l-a forțat să fie profet (Ieremia 20:7). La un moment dat el a decis că nu avea să mai spună cuvântul lui Dumnezeu (versul 9) totuși convingerile lui l-au forțat să continue. În timp ce lupta continua, el a dorit ca să nu fi trăit vreodată (versul 14).

Viața lui Ieremia a fost o luptă continuă. Credința lui nu a fost o credință optimistă, mulțumită de sine a unui om neatins de îndoială. Biblia înregistrează în loc, lupta tot prea omenească a unui om necăjit și uneori obosit. Dar Ieremia a triumfat prin credința lui în Dumnezeu. El a strigat către Creatorul său: „Vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă, Tu, și voi fi mântuit...Tu ești scăparea mea în ziua nenorocirii” (Ieremia 17:14, 17).

Dumnezeu l-a scăpat pe Ieremia din donjon și dela moarte. Astăzi noi îl recunoaștem pe Ieremia ca un mare profet Iudaic. Mai important, el a câștigat aprobarea lui Dumnezeu și așteaptă învierea. Viața lui Ieremia nu a fost ușoară, dar credința lui s-a maturizat prin încercări.

Mulți alți oameni din Biblie, care au profesat credința în Dumnezeu, s-au văitat când credința lor a ezitat în momente dificile. Pavel ne spune că „toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizoniți” (2 Timotei 3:12). Noi trebuie să mergem la Dumnezeu cerând ajutorul Lui pentru a ne clădi o relație iubitoare, încrezătoare, cu credință în El, care ne va ajuta să îndurăm asemenea încercări.

Tu te-ai putea găsi ca tatăl care a venit la Hristos cu o problemă gravă: fiul său era posedat de un demon, și tatăl lui a vrut ca Hristos să-l vindece. Când Isus i-a spus că „...Toate lucrurile sunt cu puțință celui care crede,” omul a știut că credința lui era slabă. În suferința lui și cu lacrimi el a strigat la Hristos, „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” (Marcu 9:23-23).

Hristos nici nu a condamnat nici nu a refuzat să-l ajute pe om al cărui credință era slabă. Nici nu ne va respinge El pe noi când credința noastră va fi slabă. Dar este ceva ce noi trebuie să facem în asemenea circumstanțe.

Crește în credință

Dumnezeu se așteaptă ca noi să creștem în credință. Este crucial că noi creștem în credință, pentru că este imposibil ca să avem o relație cu Dumnezeu fără ea (Evrei 11:6). Credința este una dintre cele mai prețioase posesii și cheia către orice este important. Pentru că avem credință primim poruncile și aprobarea lui Dumnezeu. Toate acele exemple de credință sunt înregistrate pentru noi în Evrei 11 „au fost lăudați pentru credința lor” în Dumnezeu (Evrei 11:39).

Pentru că au avut credință, Dumnezeu îi va învia la reîntoarcerea lui Isus Hristos (1 Corinteni 15:50-52; 1 Tesaloniceni 4:15-16). Credința este cheia esențială pentru Împărăția lui Dumnezeu și viața veșnică.

Cum am discutat mai devreme, noi nu putem să ne clădim credință pe cont propriu și să determinăm că nici o dată nu vom avea îndoieli sau întrebări din nou. În schimb, adevărata credință vie, apare ca un rezultat al unei relații care se maturizează cu Dumnezeu. Să notăm ce trebuie noi să facem ca să împuternicim aceasta cea mai importantă dintre relațiile noastre.

Importanța vitală a rugăciunii

Noi începem călătoria noastră către trăirea unei vieți de credință prin a i-o cere lui Dumnezeu. Este voia Lui ca să avem credință, și El este dispus ca să ne-o dea (Luca 1:9). Noi ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu pentru credință, și noi ar trebui să ne rugăm des pentru ea (Luca 18:1). Rugăciunea pentru credință ar trebui să fie parte integrantă și regulată din viețile noastre.

Multe scripturi ne arată că avem nevoie să menținem contact direct, zilnic cu Dumnezeu (Matei 6:11; Luca 11:3; 2 Corinteni 4:16). Regele David, ca să asigure o relație apropiată cu Dumnezeu, se ruga de trei ori pe zi (Psalm 55:16-17). Proorocul Daniel se ruga de asemenea de trei ori pe zi (Daniel 6:10).

Rugăciunea, împreună cu studiul Scripturilor, este o parte vitală a conversației cu Dumnezeu. Este un mod de a ne exprima dragostea noastră, și tot odată grijile noastre Lui. Comunicarea din inimă cu Dumnezeu întărește credința.

Rugăciunea de asemenea, ne aduce răspuns dela Dumnezeu. Notează această promisiune: „...Îl vei găsi dacă-L vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău” (Deuteronom 4:29).

Dacă ne devotăm rugăciunii cu ardoare și cerem credință, Dumnezeu nu ne va refuza. El dorește să ne dea daruri spirituale la fel cum un părinte iubitor vrea să hrănească un copil înfometat (Luca 11:11-12). Isus ne-a promis că orice vom cere în numele Lui Dumnezeu ne va acorda (Ioan 14:13; 15:16; 16:23).

Citește Biblia cu regularitate

Prin rugăciune vorbim cu Dumnezeu. Când noi citim Biblia, Dumnezeu vorbește cu noi prin Cuvântul Său.

Biblia ne spune că „credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17). Să ne reamintim ce este credința. În forma ei cea mai simplă, credința este să credem că Dumnezeu va face tot ceea ce zice El că va face (Romani 4:20-21). Ca să știm ce ne spune Dumnezeu, noi trebuie să citim Biblia, -- cuvintele dezvăluite de Dumnezeu oamenilor. Ea ne spune cum vrea El să trăim noi. Ne spune ce va face El pentru noi. Include multe relatări ale legăturilor și intervențiilor pentru indivizi și toată omenirea.

Citind Biblia regulat și rugându-te, vei crește în credință în două feluri. Mai întâi, vei afla ce promite Dumnezeu. El face promisiuni pe care le poți cere. Al doilea, istorisirile inspirate ale Bibliei te vor reasigura și te vor ajuta să-ți întărești credința.

Vorbind despre Sfintele Scripturi, Pavel a zis, „Și tot ce a fost scris, mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin, mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). Speranța noastră crește, credința noastră crește. Amândouă sunt împletite. (Te rugăm cere broșurile noastre gratuite *Este Biblia adevărată?* [Is the Bible True?]) și *Cum să înțelegi Biblia* [How to Understand the Bible]. Ele te pot ajuta să înveți mai mult din studiul Bibliei, întărindu-ți și clădindu-ți credința).

Supune-te lui Dumnezeu

Un alt pas necesar ca să crești în credință este să faci ceea ce zice Dumnezeu. Noi trebuie să dăm ascultare poruncilor Lui.

Multă lume nu are o înțelegere potrivită a ceea ce înseamnă supunere. Pe de o parte, unii cred că ei pot câștiga viața veșnică prin faptele lor. Ei nu pot să înțeleagă că mântuirea este darul nemeritat al lui Dumnezeu pentru noi (Romani 6:23); Efeseni 2:8), și noi nu am putea niciodată să câștigăm acest dar fără preț prin eforturile noastre proprii. La cealaltă extremă sunt cei care vor ca Dumnezeu să-i accepte exact așa cum sunt ei, și nu au nici o intenție să facă vre-o schimbare în viețile lor.

Supunerea din inimă este o declarație – o exprimare – a credinței. Poate că cel mai bine este rezumat răspunsul nostru recunoscător pentru tot ceea ce Dumnezeu a făcut și promite să facă pentru noi. Este o parte naturală a dorinței de a ne atrage lângă Dumnezeu și de a deveni mai mult ca El. Isus a promis că oricine i se supune Lui se va bucura de o legătură specială cu El și cu Tatăl. „...Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23).

Aceasta ne arată că putem înțelege realitatea prezenței lui Isus și a Tatălui dacă ne supunem Lui.

Legătura dintre supunere și credință este evidentă prin întreaga Biblie. Dacă avem credință, ar trebui să fie evidentă din comportarea noastră. Oamenii de credință din Biblie au avut în comun aceasta.

Totuși, supunerea din inimă lui Dumnezeu cere o înțelegere bună a legii Sale. Pentru a afla de ce Dumnezeu ne-a dat legile Sale și ca să înțelegem principiile fundamentale aflate în Cele Zece Porunci, te rugăm să ceri copia gratuită a broșurii *Cele Zece Porunci*.

Vei umbla cu Dumnezeu

Dacă vei trăi o viață de rugăciune, studiind Biblia și supunându-te lui Dumnezeu, vei dezvolta atunci o relație apropiată cu El. Umblând cu Dumnezeu, credința ta va crește. Să umbli cu Dumnezeu înseamnă să ai o credință profundă. Enoh și Noa sunt două exemple din Biblie de oameni cu credință adâncă (Genesa 5:22; 6:9).

Să umbli cu Dumnezeu înseamnă o relație zilnică cu El, căutând cu sinceritate și consecvent vrerea Lui. Când trăiești o viață cucernică, umblând cu Dumnezeu cu o inimă curată, vei crește în credință. Contactul des, regulat, cu Dumnezeu este esențial pentru că credința este un produs secundar al traiului cucernic. Credința crește cu timpul. Un zidar știe că peretele nu apare într-o secundă. El trebuie să-l clădească încetul cu încetul, cărămidă cu cărămidă. În același fel, noi ne dezvoltăm și ne îmbunătățim credința prin contacte frecvente și regulate cu Dumnezeu.

Când îți este credința pusă la încercare

Oricine are credință este pus la încercare. Biblia zice că asemenea încercări ale credinței noastre, care este „este cu mult mai scumpă decât aurul,” sunt necesare (1 Petru 1:6-7). Deși aurul eventual va pieri, credința noastră fi parte din noi pentru totdeauna când Dumnezeu ne va învia ca să-L întâlnim pe Isus Hristos.

Încercările și problemele nu sunt plăcute. Când ne lovesc, ele apar la început teribile, traumatice și chiar devastatoare. Dar încercările sunt ocazii ca să clădești credință și să crești spiritual.

Când soldații l-au aruncat pe Daniel în cușca leilor (Daniel 6), el nu a știut care avea să-i fie soarta fizică. I se poruncise să aducă un omagiu idolatru unui om. El a refuzat. Deși el nu a știut ce avea să se întâmple cu el, a știut că singurul lucru corect de făcut era să i se supună lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi însemnat moartea. El a refuzat să compromită, și Dumnezeu l-a salvat de lei.

Totuși, înainte ca Dumnezeu să-l salveze pe Daniel, el a trebuit să-și pună încrederea în El. El a știut că chiar dacă Dumnezeu nu avea să-l salveze de lei, viitorul lui cu Dumnezeu era asigurat pentru veșnicie.

Oricine decide să-L urmeze pe Hristos eventual va întâmpina încercări. Ție ți s-ar putea să ți se ceară să compromiți cu adevărul pe care Dumnezeu ți l-a dezvăluit în Cuvântul Său. Autenticitatea credinței tale poate fi încercată într-un asemenea moment de adevăr. Cum te vei descurca?

Așa cum am aflat, Dumnezeu este bun și înțelegător pentru slăbiciunile noastre, dar uneori El ne cere să mergem înainte pe credință. În asemenea momente noi trebuie să căutăm înțelepciunea Lui chiar și mai intens. Noi trebuie să ne rugăm Lui să ne arate voința Lui.

Noi ar trebui să căutăm sfat spiritual înțelept (Proverbe 24:6). Atunci, cu curajul și credința Lui în noi, ne putem mișca înainte.

Cum Dumnezeu poate să permită încercărilor mai mici să cadă peste noi pentru a ne prepara pentru încercările mai mari care ne pot aștepta în viitor, noi ar trebui să ne întărim credința zilnic. Dacă noi nu practicăm încrederea în Dumnezeu până când o criză majoră sosește, noi vom afla că va fi cu mult mai greu să menținem cursul.

Trăind o viață de rugăciune, studiu al Bibliei și supunere umilă lui Dumnezeu, ne clarifică și ne întărește credința. Noi nu putem întotdeauna să alegem momentul pentru o

criză de încercare a credinței, dar dacă îl căutăm pe Dumnezeu acum noi putem fi mai bine pregătiți când sosește o asemenea încercare.

Încredere în promisiunea Împărăției lui Dumnezeu

Ca și profetul Daniel, noi trebuie să avem încredere și speranță în promisiunea Împărăției lui Dumnezeu și a tot ce implică aceasta. Împărăția lui Dumnezeu este tărâmul veșnic pe care Isus Hristos îl va stabili pe pământ la întoarcerea Sa. Va înlocui toate celelalte guverne pământești (Daniel 2:44) și va dura veșnic. Sfinții – servitorii lui Dumnezeu – vor governa pentru totdeauna în acea împărăție (Daniel 7:18). Orice sacrificii pe care noi suntem chemați să le facem pentru acea răsplătă vor păli în comparație cu mărimea și minunăția recompensei pe care Dumnezeu o are în păstrare pentru noi (Romani 8:18). (Pentru a înțelege mai bine extraordinarul adevăr despre Împărăția lui Dumnezeu pe care l-a propovăduit Hristos, cere copia gratuită *Evangelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom])

Noi vom moșteni Împărăția în învierea la viața veșnică la întoarcerea lui Isus Hristos (1 Corinteni 15:50-52). Credința noastră în această împărăție ce va să vie este în ea însăși un act de credință. Aceasta pentru că noi nu vedem Împărăția lui Dumnezeu, dar Dumnezeu ne spune că va fi o realitate. Să moștenești un viitor de o asemenea magnitudine și glorie ne cere ca să trăim pe credință.

O viață de credință poate să ceară, uneori, să pășim în situații neconfortabile. Ne putem găsi în circumstanțe în care nu mai putem fi asigurați de conforturile noastre obișnuite. Chiar și siguranța noastră personală poate fi amenințată. În aceste momente trebuie să fim concentrați pe Împărăția lui Dumnezeu. La urma urmei, „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Credința noastră se întemeiază pe Cuvântul sigur al lui Dumnezeu, care există veșnic. „Căci orice făptură este ca iarba...dar Cuvântul Domnului rămâne în veac” (1 Petru 1:24-25). Oamenii cu credință ale căror povești le-a păstrat Biblia pentru noi, și-au întemeiat poziția pe Cuvântul lui Dumnezeu. Ei L-au crezut pe Dumnezeu.

Dumnezeu a promis un premiu mai bun (Evrei 11-40) pentru acei care își dedică viața căutării Împărăției lui Dumnezeu (Matei 6:33). Chiar dacă această viață are momentele ei plăcute, Pavel păstrează concepția sa adevărată: „privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespuns de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3:8).

Dumnezeu ne-a promis viața veșnică la înviere. Între timp, El ne va alina când servindu-L pe El ne aduce sacrificii dureroase (2 Corinteni 1:3-5). Menținând o viziune clară al viitorului magnific și amintindu-ne promisiunea lui Dumnezeu pentru confort ne ajută să ne dezvoltăm credință vie.

Chemarea la cunoașterea și credința în Împărăția lui Dumnezeu este prețioasă. Nu fiecare este chemat s-o înțeleagă și s-o primească în epoca aceasta.

A înțelege aceste adevăruri ale lui Dumnezeu este un dar dela El. Dacă le înțelegi, Dumnezeu te cheamă să participi la planul Său Măreț. Ca să ceri darul trebuie să acționezi acum. Urmează sfatul din Evrei 6:12 și „calcă pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.”

Începe acum să dezvolti credința vie care te va ajuta să treci prin încercările vieții acesteia și care în final te va conduce în Împărăția lui Dumnezeu.

Citit Recomandat

Această broșură a atins multe subiecte care sunt de importanță vitală pentru înțelegerea scopului lui Dumnezeu pentru tine și relația pe care o dorește El s-o aibă cu tine. Sunt încă multe alte broșuri la dispoziție care discută aceste subiecte esențiale în mult mai multe amănunte. Sunt toate ale tale gratis numai să le ceri fie de la locul pe Web sau contactând unul dintre oficiile noastre cele mai apropiate la adresele sau numerele de telefon cele mai apropiate de tine și pe care le găsești la sfârșitul acestei broșuri. Ca întotdeauna, nu există niciodată nici cost nici obligație, și nimeni nu te va solicita.

- Pentru mai multă informație despre extraordinarul scop al vieții omenesti, cere copiile gratuite ale broșurilor *Care este destinul tău?* [What is your destiny?], *Transformându-ți viața: Procesul de convertire* [Transforming Your Life: The Process of Conversion] și *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life].
- Baza unei comportări corecte este Cele Zece Porunci. Dar de ce sunt ele atât de importante? Prin ce sunt ele mai diferite de toate celelalte reguli și directive? Au ele oare înțelesuri mai profunde pe care oamenii nu le înțeleg? Cere copia gratuită *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments].
- Care este adevărata evanghelie pe care a propovăduit-o Isus Hristos și pe care a poruncit Bisericii Sale s-o proclame omenirii? Ce înseamnă această evanghelie pentru tine, familia ta și prietenii tăi? Care este „evanghelia diferită” pe care apostolul Pavel ne-a avertizat să nu o acceptăm? Este posibil ca majoritatea creștinătății să accepte și să propovăduiască o evanghelie diferită de cea pe care a propovăduit-o Isus Hristos? Cere copia gratuită *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom] pentru a descoperi răspunsurile

Toată literatura publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association] este oferită publicului gratuit doar de cerut. Vizitează locul pe Web la www.gnmagazine.org sau contactează oricare dintre oficiile noastre înscrise pe lista de pe paginile următoare.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca ,
E-mail: info@ucg.org

Caraibe: Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-452353
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia
E-mail: sverige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenya, Tanzania, Uganda):
United Church of God, Kenya, P.O. Box 75261, Nairobi
00200 Kenya. Email: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritiust@ucg.org

Africa de Sud (și Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland): United Church of God, Southern Africa, P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa,
Telefon/Fax: 043-748-1694

Malawi: United Church of God. P.O. Box 32257,
Chichiri, Blantyre 3, Malawi.
E-mail: malawi@ucg.org

Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265,
Shomolu, Lagos, Nigeria.
Telefon: 01-8113644 E-mail: nigeria@ucg.org

Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Telefon: (02) 226076, E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God, Zimbabwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare.
Telefon Celular: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld. 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 0755-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081,
Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God
P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: (+63) 82 241 4444
Cell/text: (+63)-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga a
P.O. Box 2617, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNIELE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are preoți și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus la începutul secolului I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Isus Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Preoții noștri sunt dispoziție pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia. Dacă dorești să iei legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru descărcarea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibray/easteuropean/index.htm